

Teir frøast yvir vanlagnu slitmanna

Stórspekulantar, harðræðismenn, ið kraft av teirra peningaliga einavaldi, eyðræningar slitmannafjöldarinnar, hava altíð hugt við illum og óndsiðnum eygum, hvørja ferð slitmannafjöldin hevur roynt at sett høvdið fyri seg og rist hitt kúgandi, trælendi peningaokið av sær.

Hevur tað aftur ímóti gingið slitmannafjöldini illa og trældómsleinkjurnar hava snørt seg fastari og fastari um lívsalva hennara, hava hesir somu stórsinnaðu einræðismenn gnuggjað sær í lógvarnar og skálkabrosið hevur fevnt yvir allan skortin.

Aftaná fyrra veraldarbardagan komu ræðulig kreppuóløg skolandi yvir landið. Hitt kavrotna privatinitiativ, ið altíð er meir og minni ormetið innanfrá, orkaði ikki at standa ímóti brotum og kollveltingarnar vóru ótíligar. Eina harðast var Tvøroyri rakt. Alt fór í knas.

Hin arbeiðandi fjöldin stóð eftir á berum.

Lívskraftin var tó ikki tikin frá henni. Við undrunnarverðum áráði og framtakshugi fór arbeiðarafjöldin at endurreisa tað, ið endurreisast kundi. Tað eydnaðist, og sjálvt um landið var reiva fast í kapitalistiskar okursleinkjur til allar síður mentist og búnaðist hin fyrsta arbeiðarafyrirkomandi her á landi. Men eisini óeydnisár og óvanligur mótgangur rakti hesa fyrirkomandi — og úrslitið var, at hon var tikin av fótum.

Eins og hvørja einastu ferð tað hevur leika á hjá arbeiðarafjöldini legði striðshetta javnaðarmanna, P. M. Dam, allar árar yvir borð fyrir at bjarga virki arbeiðaranna, og hann helmaði ikki í fyrri bjargingin var komin.

Grimir í hevndarhuga samdust allar umboðsmenn kapitalistanna — teir fimtan sambands- og fólkaflokksmenninir — um at seta fram tey djævlaðar krøv, at P. M. Dam, skuldi rekast úr øllum álitisessum í A. T. hóast teir ikki kunnu vísa á eitt einasta dømi, har »dispositiónir« Dams hava verið skeivar.

Ómannsligt, men ikki meira ómannsligt enn alt, ið teir gera. Ikki tora teir at lova veljarafjöldini til valborðið, hóast teir fullvæl víta, at Føroya fólk hevur mist alt álít á teimum.

A. T. stendur í endurreisingarstriðnum, og vónandi verður eydnan at fylgja arbeiðarafjöldini á Tvøroyri.

Við mildari fróði greiðir ein tíðindamaður (Ewald Kjølbro?) frá í Norðlýsinum (Nýtt frá Kjølbro), at framvegis liggja »Rankin« og »Leivur Øssursone«.

Soleiðis eru kapitalistarnir.

Fyri hvørt afturstig hjá arbeiðarafjöldini verður fróðin stórri og stórri — men einaferð verða rættvisisklokkurnar at ringja og arbeiðarafjöldin í

Dimmalætting dámar ikki tvøst

Týðuliga er sett uppskot her í blaðnum, at tekur tingið rættin frá feløgnum, er tvøstið í pottinum.

Sambandið eigur 7/15 av ábyrgðini fyrir, at hetta ikki er hent enn.

Hví vilja teir ikki?

Vit víta tað ikki, men spurt kundi verið: Hví er felagið »við Áir« bert 98½ % fallit? Átla teir at byggja á tær 1500 kr., har slóðast? Og tá kann aftur vera spurt »Dimmum«.

Er Sjóvinnubankamentalitatin horvin av landi?

kraft av hini socialistisku stevnuni verður at rista kapitalistaokið av sær. Tað er endamálið.

Til tess er hvør blóðdropi vígdur.

Orðloysingurin Johan Poulsen

Í næstseinastu Dimmalætting hevur Jóhann Poulsen, fólkatingsmaður, hvast álop á Sosialin og P. M. Dam og roynir at verja orðloysingapolitikkin sín.

Jóhann Poulsen loyprisar fólkaflokkinum, ið treytaleyst lovaði sambandinum lógmannin, ikki at vírtaka fleiri sermál og vera lýdnir móti heimastýrisskipanini.

Hann sigur, at fólkaflokksmenn hava roynst nógv betur samarbeiðsmenn enn javnaðarmenn.

Longu í tíðini, tá ið javnaðarmenn vóru í landsstýrinum saman við sambands- og sjálvstýrismonnum, byrjaði Jóhann Poulsen og hansara menn sín orðloysingapolitikkin. Teir gjørdur eitt brot fyrir og annað eftir á tann arbeiðssáttmálan, ið Jóhann Poulsen sjálvur hevði undirskrivað. Hin brotni sáttmálin, ið hevur verið avmyndaður her í blaðnum, er besta prógv um tað. Tá ið Jóhann Poulsen at enda vildi ganga so vítt, at hann vildi trøðka javnaðarmannin Øregaard burtur úr formannsessinum á tingi, kundu javnaðarmenn ikki fylgja hesum monnum longur.

Brotið kom, og brotið var eitt úrslit av sambandsins nógvu brotum á bæði skrivaðum og óskrivaðum arbeiðssáttmálum.

Javnaðarmenn eru tvingaðir at brota við hesar orðloysingarnar við Jóhann Poulsen á odda.

Aftaná lógtingsvalið í 1950 vildu

bæði sambandsmenn og fólkaflokksmenn samarbeiði við javnaðarmenn um setanina av einum nýggjum landsstýri. Yvir fyrri báðum pørtum kravdu javnaðarmenn lógmannin og meirluta í landsstýrinum. Báðir flokkarnir sögdu hetta vera ov harðar og óparlamentariskar treytir, men sjálvandi fóru javnaðarmenn ikki at geva hesum flokkum, ið báðir hövdu mist atkvøður í stórum, sambandsfl. 640 og fólkaflokkurin um 1600 atkv. Javnaðarflokkurin, ið stóð sum sigurharrin aftaná valið, kundi sjálvandi ikki fara at prisgeva seg hesum flokkum, ið hövdu fingið ein so dyggan frammáná frá veljarafjöldini — og so var jú orðloysingapolitikkur sambandsins og

Jóhann Poulsens at minnst aftur á. At fólkaflokkurin og sambandsflokkurin við Jóhann Poulsen á odda hava víst seg sum rættir orðloysingar yvir fyrri sínum veljarum er óneyðugt at nevna. Veljararnir minnst tey föggu vallyftini og hvössu valrøðurnar.

Tá ið Jóhann Poulsen var uppstilldur sum fólkatingsvaleyni, segði hann veljarum sínum frá, at hann á Danatingi vildi vera uttanvaltaður.

Hvat er hent?

Jóhann Poulsen hevur sjálvur boðað frá at hann er farin í valbólk við Vinstraflokkinn á Danatingi.

Í sannheit ein orðloysingur við lit.

NORÐOYASTEYNNAN

s.s. Smiril

Leygardag kl. 7: Vág—Tvøroyri—Tórshavn

» kl. 14: Tórshavn—Klakksvik

Sunnudag kl. 21: Klakksvik—Tórshavn—Tvøroyri—Vág

Mánadag vanlig sigling.

Grindalistin

Tað verður her gjørt kunngitt, at grindalistin fyrir 1952 liggur frammi á býráðsskrivstovuni frá 4. juni til og við 17. juni í ár hvønn yrkadag frá kl. 11—13 og 15—16, leygardag tó bert frá kl. 11—13.

Fólk verða biðin um at kanna eftir, um partarnir eru í lagi.

Býráðsskrivstovan.

(framhald 14)

JÁKOB JÓNSSON
frá Hrauni:

ALDUR

Erla: Eg eri so bangin, Valur. — Verð tú í friði eftir hjá mær.

Valur: Eg kann ikki lata handa gamla fara sjálvan. — Hann kann einki gera við bátin einsamallur.

Erla: Kom tú inn í vág við mær, Valur. Vit fáa stóran bát, velt mannaðan, til at fara.

Valur: Tú veist líka væl sum eg, at tað hava vit ikki tíð til. Tað kann riða um hvørja minutt. Tað kann longu vera ov seint, sjálvt um farið verður beinan vegin.

Erla: Eg orki ikki at víta teg úti á sjógvi í tilíkkum veðri. Valur: Nú fer skjótt at lýsa.

Erla: Eg leggi einki í tað! Eg ótist við sjógvin. — Aldurnar, Valur. Eg havi altíð ræðst aldurnar, hvítar, rúkanði, sorandi, og sum sleikjandi tungur. (Biðjandi): Valur, Valur, far ikki frá mær, eg toli ikki at eiga nakran úti á sjónum nú.

Valur: Nei, tað má ikki spyrjast, at eg seti meg heima. — Og heldur tú kanska tað vera hugnaligt, at

hava verið atvold til deyða hansara, ið einastur av mongum hevur roynst sum mín sanni vinur? Nei, Erla, eg fari við!

Erla: Tú vilt doyggja fyrir vin tín, men ikki liva fyrir meg.

Valur: Mundi tú viljað haft meg á lívi, um tað skuldi kostað annars manna liv?

Erla: Ja, eg krevji teg, Valur, hvat tað so skal kosta. (Hugsar seg um): Tú ert mín! — Og tú hevur einki til at tveita teg út í opnan deyðan óneyðugt.

Valur: Óneyðugt?

Erla: Ja, blanka óneyðugt. Tú kann væl fáa stórri bát og fleiri menn, — teir halda bara at hetta er okkurt sum tú rokast við tí at tú ert yvirvald í bygðini.

Valur: Tað tekur tíð.

Erla: Og tað tekur eisini tíð, at fáa handan bátin í gongd. Tað er fjantavesin at fáast við tað.

Valur: Tú freistar meg, Erla, í einari hættisligari stund. Tú veist hvat vald tú hevur fingið yvir mær.

Erla: Eg havi einki vald fingið yvir tær, Valur. Tú ert friur maður. Tú hevur sjálvur valt at verða mín. — Valur, tú hevur kyst hesar varrar, — tú hevur sagt, at míni eygu mundi brosa flógvari og gráta beiskari tár enn eyguni á nakrari aðrari kvinnu. — Valur, ert tú so avgjörður í at fara, so tak meg við tær.

Valur (ristir høvdið): Tað kann eg ikki.

Erla: Legg meg ikki eftir, einsamalla, Valur, hoyrir tú? Lat meg sleppa at drukna við tær sovna hjá tær niðri í sjónum.

Ásmundur (kemur sjóklæddur inn. Gongur skundsliga móti útdurinum og fer út).

Valur (hvøkkur við): Hon segði at sjóklæði míni vóru her enn. — Erla eg verði eg noyðist at fara.

Erla: Ja, lat hana eggja tær út í deyðan. Henni kann tað verða tað sama, um tú kemur ikki aftur. Hon kann ikki unna mær at verða elskað av tær. — Valur, fer tú nú eftir hennara ráðum, so veit eg hvør av okkum tað er, sum tú elskar.

Valur (tegir).

Erla: Hevur alt, sum tú gav mær bara verið fals? — Gott og væl. — Far tú! Far tú burtur! Út! Út á sjógvin! Hví fer tú ikki? Er tú ikki friur?

Valur: Erla, royn at hugsa teg um. Eg eri sjómaður og heiður mín stendur í veði, um eg bjargi ikki mánni, sum er staddur í vanda, — tað veist tú líka væl sum eg.

Erla: Heiður? Ja, eg kenni hasar sjálvglykaðu heiðursdreyrnar hjá tykkum mannfólkum. — Jaja, ver tú bara hetja! Bumsa tú út í vandaa sum eitt ið vit-leyst er, bara tí at okkur genta eggjar tær til tað, heldur enn at manna bát innan úr vágnum. — Ver tú hetja, ansa væl eftir heiðuri tínum, men tað skalt tú víta, at samtíðis sum tú bjargar einum lívi, beinir tú fyrir einum øðrum.

Valur: Hvat meinar tú við?